DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)
den 16 september 2004 *

I mål C-329/02 P,

angående ett överklagande med stöd av artikel 56 i domstolens stadga,

som ingavs till domstolen den 12 september 2002,

SAT.1 SatellitenFernsehen GmbH, Mainz (Tyskland), företrätt av R. Schneider, Rechtsanwalt, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande,

i vilket den andra parten är:

Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller), företrädd av D. Schennen, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

* Rättegångsspråk: tyska.

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden C.W.A. Timmermans samt domarna J.-P. Puissochet (referent), R. Schintgen, F. Macken och N. Colneric,

generaladvokat: F.G. Jacobs,
justitiesekreterare: biträdande justitiesekreteraren H. von Holstein,

med beaktande av det skriftliga förfarandet och efter att förhandling hållits den 8 januari 2004,

med beaktande av parternas yttranden,

och efter att den 11 mars 2004 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 I sitt överklagande har bolaget SAT.1 SatellitenFernsehen GmbH (nedan kallat klaganden) yrkat att dom meddelad den 2 juli 2002 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt i mål T-323/00, SAT.1 mot harmoniseringsbyrån (SAT.2) (REG 2002, s. II-2839) (nedan kallad den överklagade domen), skall upphävas.

Genom denna dom ogillade förstainstansrätten klagandens talan, till den del förstainstansrätten slog fast att andra överklagandenämnden vid Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (nedan kallad harmoniseringsbyrån) inte hade åsidosatt artikel 7.1 b i rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken (EGT L 11, 1994, s. 1; svensk specialutgåva, område 17, volym 2, s. 3) (nedan kallad förordningen) eller åsidosatt principen om likabehandling genom att, i sitt beslut av den 2 augusti 2000 (ärende R 312/1999-2) (nedan kallat det omtvistade beslutet), avslå ansökan om att ordkombinationen SAT.2 skulle registreras som gemenskapsvarumärke för de tjänster som enligt registreringsansökan har samband med utsändningar via satellit.

Tillämpliga bestämmelser

2 I artikel 4 i förordningen föreskrivs följande:

"Ett gemenskapsvarumärke kan utgöras av alla kännetecken som kan återges grafiskt, särskilt ord, inbegripet personnamn, figurer, bokstäver, siffror, formen på en vara eller dess utstyrsel, förutsatt att kännetecknet i fråga kan särskilja ett företags varor eller tjänster från andra företags."

3 I artikel 7 i förordningen föreskrivs följande:

"1. Följande får inte registreras:

a) Kännetecken som inte uppfyller kraven i artikel 4.

b) Varumärken som saknar särskiljningsförmåga.

c) Varumärken som endast består av kännetecken eller upplysningar vilka i handeln visar varornas eller tjänsternas art, kvalitet, kvantitet, avsedda användning, värde, geografiska ursprung, tiden för deras framställande eller andra egenskaper hos varorna eller tjänsterna.

...

2. Punkt 1 skall tillämpas även om registreringshindren endast finns i endast en del av gemenskapen.

3. Punkterna 1 b), c) och d) skall inte tillämpas om varumärket till följd av dess användning har uppnått en särskiljningsförmåga i fråga om de varor eller tjänster för vilka det ansöks om registrering."

4 I artikel 12 i förordningen föreskrivs följande:

"Gemenskapsvarumärket ger inte innehavaren rätt att förhindra tredje man att i näringsverksamhet använda

...

b) uppgifter om varornas eller tjänsternas art, kvalitet, kvantitet, avsedda ändamål, värde, geografiska ursprung, tidpunkten för framställandet eller andra egenskaper,

...

förutsatt att tredje man handlar i enlighet med god affärssed."

5 I artikel 38.1 i förordningen föreskrivs följande:

"Om ett varumärke enligt artikel 7 inte får registreras för vissa eller samtliga varor eller tjänster för vilka en ansökan om gemenskapsvarumärke har gjorts, skall ansökan avslås för dessa varor eller tjänster."

Bakgrund till tvisten

6 Den 15 april 1997 ingav klaganden en ansökan till harmoniseringsbyrån om att ordkombinationen SAT.2 skulle registreras som gemenskapsvarumärke för olika varor som omfattas av klasserna 3, 9, 14, 16, 18, 20, 25, 28, 29 och 30 i den mening som avses i Niceöverenskommelsen om internationell klassificering av varor och tjänster vid varumärkesregistrering av den 15 juni 1957, med ändringar och tillägg, och för tjänster som omfattas av klasserna 35, 38, 41 och 42 i den mening som avses i nämnda överenskommelse.

7 Granskaren vid harmoniseringsbyrån avslog ansökan genom beslut av den 9 april 1999 beträffande de tjänster som omfattas av klasserna 35, 38, 41 och 42. Klaganden överklagade beslutet till harmoniseringsbyrån.

8 Genom det omtvistade beslutet avslog harmoniseringsbyråns andra överklagandenämnd överklagandet, på grund av att bestämmelserna i artikel 7.1 b och c i förordningen utgjorde hinder för att registrera ordkombinationen SAT.2 för de tjänster som omfattas av dessa klasser.

Förfarandet vid förstainstansrätten och den överklagade domen

9 Klaganden väckte, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 16 oktober 2000, talan om att det omtvistade beslutet skulle ogiltigförklaras.

10 Genom den överklagade domen biföll förstainstansrätten talan endast delvis.

11 Förstainstansrätten slog fast att harmoniseringsbyråns andra överklagandenämnd hade underlåtit att pröva klagandens yrkanden avseende de tjänster som angavs i registreringsansökan och som omfattas av klas. 35. Följaktligen ogiltigförklarade förstainstansrätten det omtvistade beslutet i det avseendet.

12 Beträffande de tjänster som omfattas av klasserna 38, 41 och 42 ogiltigförklarade förstainstansrätten det omtvistade beslutet, men endast till den del ansökan om att ordkombinationen SAT.2 skulle registreras hade avslagits för de tjänster i dessa klasser som angavs i punkt 42 i den överklagade domen.

13 Förstainstansrätten beslutade om ogiltigförklaring efter att först ha godtagit klagandens argument att det omtvistade beslutet felaktigt hade fattats med stöd av artikel 7.1 c i förordningen. Utifrån den relevanta betydelsen av märket, vilken betydelse skall fastställas inte enbart på grundval av de olika beståndsdelar som märket består av utan även på grundval av märkets betydelse som helhet och med beaktande av endast de egenskaper hos varorna eller tjänsterna som kan ha betydelse för målgruppens val, ansåg förstainstansrätten att ordkombinationen SAT.2 inte var beskrivande för de tjänster som omfattas av klasserna 38, 41 och 42 i den mening som avses i artikel 7.1 c i förordningen. Ordkombinationen ansågs nämligen inte hänföra sig till någon särskild egenskap hos de aktuella tjänsterna som kan ha betydelse för målgruppens val.

14 I fråga om en del av de tjänster som omfattas av klasserna 38, 41 och 42 underkände däremot förstainstansrätten klagandens argument att registreringen av ordkombinationen SAT.2 inte kunde nekas i det omtvistade beslutet med stöd av artikel 7.1 b i förordningen. Förstainstansrätten fann nämligen att denna ordkombination, med hänsyn till dess beståndsdelar, saknade särskiljningsförmåga i den mening som avses i denna bestämmelse med avseende på de tjänster som i registreringsansökan har samband med utsändningar via satellit, det vill säga de tjänster som omnämndes i punkt 3 i den överklagade domen men som inte angavs i uppräkningen i punkt 42 i samma dom.

15 Slutligen underkände förstainstansrätten klagandens argument att beslutet att avslå registreringen av ordkombinationen i fråga hade fattats i strid med principen om likabehandling, på grund av att harmoniseringsbyrån fattat beslut om registrering som gemenskapsvarumärken av tecken som enligt klagandens mening var helt likartade.

Överklagandet

16 Klaganden har yrkat att domstolen skall upphäva den överklagade domen till den del förstainstansrätten ogillade övriga yrkanden som klaganden framställde vid förstainstansrätten samt förplikta harmoniseringsbyrån att ersätta rättegångskostnaderna.

17 Harmoniseringsbyrån har yrkat att domstolen skall ogilla överklagandet och förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna.

Parternas argument

18 Klaganden har för det första gjort gällande att förstainstansrättens tolkning av artikel 7.1 b i förordningen utgör en felaktig rättstillämpning i två avseenden.

19 Till skillnad från vad förstainstansrätten angav i punkt 36 i den överklagade domen anser klaganden att denna bestämmelse inte är ämnad att tillgodose ett allmänintresse, enligt vilket det är nödvändigt att de tecken som avses i denna bestämmelse kan användas fritt av alla. Bestämmelsen har i själva verket till syfte att möjliggöra för konsumenten eller slutanvändaren att utan risk för förväxling kunna urskilja varornas eller tjänsternas ursprung, i enlighet med gemenskapslagstiftarens och domstolens uppfattning om varumärkets huvudsakliga funktion. Förstainstansrätten har således använt ett kriterium som inte är relevant vid tillämpningen av artikel 7.1 b i förordningen, utan som är relevant vid tillämpningen av artikel 7.1 c och e i förordningen. Förstainstansrätten har följaktligen inte närmare undersökt på vilket sätt ordkombinationen i fråga kunde fylla denna funktion hos ett varumärke.

20 Klaganden har vidare hävdat att förstainstansrätten, efter att korrekt ha påpekat att det vid bedömningen av tecknets eventuella särskiljningsförmåga skulle undersökas vilket helhetsintryck ordkombinationen SAT.2 gav de berörda konsumenterna, tillämpade denna bedömningsregel på ett felaktigt sätt i detta fall. Förstainstansrätten delade nämligen upp ordkombinationen i dess olika beståndsdelar till stöd för dess slutsats att registrering inte skulle ske. En sådan uppdelning överensstämmer dock inte med det sätt på vilket konsumenterna bedömer och tolkar varumärket när de ser det. Vidare saknade förstainstansrätten fog för att, till stöd för slutsatsen att ordkombinationen saknade särskiljningsförmåga, åberopa den omständigheten att ordkombinationen bestod av beståndsdelar som är allmänt förekommande i handeln för att presentera de aktuella tjänsterna, eftersom denna typ av beståndsdelar endast får beaktas vid tillämpningen av artikel 7.1 c i förordningen.

21 Harmoniseringsbyrån har bemött denna grund med att artikel 7.1 b i förordningen är ämnad att tillgodose ett allmänintresse, nämligen att garantera att berörda tecken kan användas fritt. Det framgår av domstolens rättspraxis att de registreringshinder som anges i artikel 7.1 b och c i förordningen faktiskt har ett sådant syfte, eftersom dessa förhindrar att tecken som saknar särskiljningsförmåga åtnjuter det skydd som följer av varumärkesregistreringen.

22 Harmoniseringsbyrån delar klagandens uppfattning att ordkombinationen i fråga skall bedömas i sin helhet, och att med särskiljningsförmåga avses varumärkets förmåga att identifiera de varor och tjänster som täcks av varumärket beroende på deras ursprung. Harmoniseringsbyrån anser dock att ordkombinationen SAT.2 saknar särskiljningsförmåga, eftersom det är sammansatt av beståndsdelar som saknar särskiljningsförmåga vilka kombinerats på ett vanligt sätt. Vidare anser harmoniseringsbyrån att förstainstansrätten inte har åsidosatt artikel 7.1 b i förordningen vid den bedömning som den gjorde i det avseendet. Den överklagade domen har inte heller medfört någon förväxling mellan tillämpningsområdet för artikel 7.1 b respektive artikel 7.1 c i förordningen. Domen är inte heller motsägelsefull, eftersom förstainstansrätten, utan att göra sig skyldig till någon felaktig rättstillämpning, kunde påpeka att ordkombinationen inte var beskrivande i den mening som avses i artikel 7.1 c men att den trots det saknade särskiljningsförmåga i den mening som avses i artikel 7.1 b.

Domstolens bedömning

23 Varumärkets grundläggande funktion är att för konsumenten eller slutanvändaren av en vara eller tjänst som täcks av varumärket garantera dess ursprung, så att denne utan risk för förväxling kan särskilja denna vara eller tjänst från andra med ett annat ursprung (se bland annat dom av den 23 maj 1978 i mål 102/77, Hoffmann-La Roche, REG 1978, s. 1139, punkt 7, svensk specialutgåva, volym 4, s. 107, och av den 18 juni 2002 i mål C-299/99, Philips, REG 2002, s. I-5475, punkt 30). Artikel 7.1 b i förordningen har således till syfte att förhindra registrering av varumärken som saknar särskiljningsförmåga, vilken i sig gör att varumärkena kan fylla denna grundläggande funktion.

24 Den relevanta målgruppens uppfattning måste utgöra utgångspunkten vid bedömningen av om ett tecken är sådant att det kan registreras som varumärke. När de varor eller tjänster som registreringsansökan avser är avsedda för samtliga konsumenteter, skall målgruppen anses utgöras av en normalt informerad samt skäligen uppmärksam och upplyst genomsnittskonsument (dom av den 22 juni 1999 i mål C-342/97, Lloyd Schuhfabrik Meyer, REG 1999, s. I-3819, punkt 26, och av den 6 maj 2003 i mål C-104/01, Libertel, REG 2003, s. I-3793, punkt 46).

25 Vidare skall det erinras om att vart och ett av de registreringshinder som anges i artikel 7.1 i förordningen skall tillämpas oberoende av varandra och prövas separat. Dessa registreringshinder skall dessutom tolkas mot bakgrund av det allmänintresse som ligger bakom vart och ett av dem. Det allmänintresse som beaktas vid prövningen av vart och ett av dessa registreringshinder kan, eller till och med skall, återspegla olika hänsynstaganden beroende på vilket registreringshinder det gäller (dom av den 29 april 2004 i de förenade målen C-456/01 P och C-457/01 P, Henkel mot harmoniseringsbyrån, REG 2004, s. I-5089, punkterna 45 och 46).

26 När det gäller registrering som varumärke av en färg i sig, utan rumsliga avgränsningar, har domstolen redan slagit fast, i punkt 60 i domen i det ovannämnda målet Libertel, att det allmänintresse som ligger till grund för artikel 3.1 b i rådets första direktiv 89/104/EEG av den 21 december 1988 om tillnärmningen av medlemsstaternas varumärkeslagar (EGT L 40, 1989, s. 1; svensk specialutgåva, område 13, volym 17, s. 178) — en bestämmelse som är identisk med artikel 7.1 b i förordningen — avser behovet av att inte otillbörligen begränsa tillgången på färger för andra aktörer som utbjuder varor eller tjänster av samma slag som dem som registreringsansökan avser.

27 Med hänsyn till omfattningen av det skydd som ett varumärke ges genom förordningen sammanfaller uppenbarligen det allmänintresse som ligger till grund för artikel 7.1 b i förordningen med varumärkets grundläggande funktion, vilken har angetts i punkt 23 i denna dom.

28 Vad slutligen gäller ett varumärke som består av ord eller av ett ord och en siffra, som det varumärke som tvisten avser, kan bedömningen av huruvida varumärket har särskiljningsförmåga delvis avse varje ord eller varje beståndsdel sedd för sig, men frågan skall under alla omständigheter avgöras genom en bedömning av den helhet som de utgör. Enbart den omständigheten att varje enskild beståndsdel sedd för sig saknar särskiljningsförmåga hindrar nämligen inte att den kombination som de bildar kan ha särskiljningsförmåga (se analogt dom av den 12 februari 2004 i mål C-265/00, Campina Melkunie, REG 2004, s. I-1699, punkterna 40 och 41, och i mål C-363/99, Koninklijke KPN Nederland, REG 2004, s. I-1619, punkterna 99 och 100).

29 I förevarande fall framgår det dock av förstainstansrättens tillämpning av artikel 7.1 b i förordningen att denna bestämmelse har feltolkats.

30 I punkt 39 i den överklagade domen angavs det visserligen med rätta att ett sammansatt varumärke skall betraktas i sin helhet vid bedömningen av dess särskiljningsförmåga, men i själva verket grundade förstainstansrätten inte sitt avgörande på en sådan bedömning.

31 Förstainstansrätten konstaterade först, i punkt 41 i den överklagade domen, att harmoniseringsbyrån i tillräcklig grad hade visat att beståndsdelen SAT på tyska och på engelska utgör den vanliga förkortningen av ordet satellit och att denna term, i egenskap av förkortning, inte utgör något undantag från de lexikaliska reglerna i dessa språk. I samma punkt i denna dom angav förstainstansrätten dessutom att denna beståndsdel betecknar en egenskap som de flesta av de aktuella tjänsterna har och som kan ha betydelse för målgruppens val, nämligen tjänsternas samband med utsändningar via satellit. På grundval av dessa konstateranden — vilka domstolen inte kan pröva i ett överklagande utom för det fall de följer av att handlingarna i målet har missuppfattats — ansåg förstainstansrätten att beståndsdelen SAT saknade särskiljningsförmåga i förhållande till dessa tjänster.

32 Förstainstansrätten påpekade därefter i punkterna 46 och 47 i den överklagade domen — genom bedömningar som inte heller omfattas av domstolens prövningsrätt i ett överklagande, såvida det inte har skett någon missuppfattning — att beståndsdelen 2 och beståndsdelen "." var allmänt förekommande i handeln eller kunde användas på sådant sätt för att presentera de aktuella tjänsterna och att dessa beståndsdelar därför saknade särskiljningsförmåga.

33 Av dessa konstateranden drog förstainstansrätten, i punkt 49 i den överklagade domen, följande slutsats: "[R]ent allmänt [kan det] konstateras att det förhållandet att ett sammansatt varumärke [som SAT.2] endast består av beståndsdelar som saknar särskiljningsförmåga gör det möjligt att sluta sig till att detta varumärke betraktat i sin helhet också kan vara allmänt förekommande i handeln för att presentera de berörda varorna eller tjänsterna."

34 Slutligen ansåg förstainstansrätten, i punkterna 49 och 50 i den överklagade domen, att detta emellertid inte gäller om det finns konkreta indikationer, exempelvis det ovanliga sätt på vilket de olika beståndsdelarna är sammansatta, på att det sammansatta varumärket har en vidare innebörd än summan av de beståndsdelar som det är uppbyggt av. Förstainstansrätten ansåg att ordkombinationen SAT.2 var sammansatt på ett vanligt sätt och att "sökandens argument att det begärda varumärket betraktat i sin helhet innefattar drag av fantasi [inte kunde] godtas".

35 Det framgår av punkterna 31–34 ovan att förstainstansrättens bedömning av huruvida ordkombinationen SAT.2 har särskiljningsförmåga i huvudsak grundades på en separat analys av varje beståndsdel i denna ordkombination. I det avseendet utgick förstainstansrätten från presumtionen att beståndsdelar som var och en för sig saknar särskiljningsförmåga inte kan anses ha en sådan särskiljningsförmåga när de väl har satts samman, i stället för att — som den borde ha gjort — utgå från genomsnittskonsumentens helhetsintryck av ordkombinationen. Förstainstansrätten undersökte endast i andra hand det helhetsintryck som ordkombinationen gav upphov till, och den tillmätte inte sådana uppgifter som förekomsten av ett inslag av fantasi, vilka skall beaktas vid en sådan analys, någon som helst betydelse.

36 Vidare baseras den överklagade domen på att ett kriterium tillämpats, enligt vilket varumärken som kan vara allmänt förekommande i handeln för att presentera de aktuella varorna eller tjänsterna inte får registreras. Detta kriterium är relevant vid tillämpningen av artikel 7.1 c i förordningen, men skall inte ligga till grund för tolkningen av artikel 7.1 b i förordningen. Genom att, i synnerhet i punkt 36 i den överklagade domen, anse att sistnämnda bestämmelse hade ett syfte av allmänintresse, enligt vilket det är nödvändigt att de tecken som avses i bestämmelsen kan användas fritt av alla, har förstainstansrätten frångått kriteriet avseende allmänintresset som avses i punkterna 25–27 i denna dom.

37 Under dessa förhållanden har klaganden fog för att hävda att den överklagade domen innehåller en felaktig rättstillämpning i fråga om tolkningen av artikel 7.1 b i förordningen.

38 Av det ovan anförda följer att den överklagade domen skall upphävas till den del förstainstansrätten slog fast att harmoniseringsbyråns andra överklagandenämnd inte hade åsidosatt artikel 7.1 b i förordningen genom att, i det omtvistade beslutet, avslå ansökan om att ordkombinationen SAT.2 skulle registreras som gemenskapsvarumärke för de tjänster som enligt registreringsansökan har samband med utsändningar via satellit, det vill säga de tjänstekategorier som omnämndes i punkt 3 i den överklagade domen men som förstainstansrätten inte angav i punkt 42 i den överklagade domen. Det saknas anledning att pröva den andra grunden för överklagandet, vilken avser att principen om likabehandling har åsidosatts.

39 Enligt artikel 61 första stycket andra meningen i domstolens stadga kan domstolen, om förstainstansrättens avgörande upphävs, själv avgöra målet, om detta är färdigt för avgörande. Så är fallet i förevarande mål.

40 Det är visserligen riktigt att ordkombinationen SAT.2 är sammansatt på ett sätt som inte är ovanligt, särskilt med beaktande av hur genomsnittskonsumenten kan uppfatta tjänster som hör till kommunikationssektorn. Vidare ger det inte uttryck för en särskilt stor uppfinningsrikedom att en orddel, som "SAT", placeras sida vid sida med en siffra, såsom "2", åtskilda av ".". Dessa omständigheter räcker dock inte för att påvisa att en sådan ordkombination saknar särskiljningsförmåga i den mening som avses i artikel 7.1 b i förordningen.

41 För att ett tecken skall kunna registreras som varumärke uppställs det nämligen inte något krav på en viss nivå av kreativitet eller språklig eller konstnärlig fantasi från varumärkesinnehavarens sida. Det räcker att varumärket gör det möjligt för målgruppen att identifiera de varumärkesskyddade varornas eller tjänsternas ursprung och att särskilja dessa från andra företags varor eller tjänster.

42 Om det inte föreligger något registreringshinder enligt artikel 7.1 c i förordningen för ett varumärke som likväl saknar särskiljningsförmåga i den mening som avses i artikel 7.1 b i förordningen, måste harmoniseringsbyrån ange skälen till att den anser att varumärket saknar särskiljningsförmåga.

43 I förevarande fall uppgav harmoniseringsbyrån i det omtvistade beslutet enbart att beståndsdelarna SAT och 2 var beskrivande och allmänt förekommande i den tjänstesektor som avser medier, utan att ange varför ordkombinationen SAT.2, sedd som en helhet, inte kunde särskilja klagandens tjänster från andra företags tjänster.

44 Det förhållandet att varumärken som är sammansatta av en orddel och en siffra ofta används inom telekommunikationssektorn tyder på att denna typ av kombinationer inte principiellt kan anses sakna särskiljningsförmåga.

45 Som klaganden har gjort gällande har harmoniseringsbyrån för övrigt inte anfört detta registreringshinder, vilket anges i artikel 7.1 b i förordningen, vid ansökningar om registrering av varumärken som till sin uppbyggnad är jämförbara med ordkombinationen SAT.2, särskilt genom användningen av beståndsdelen SAT.

46 Det förhållandet att de beståndsdelar som sammanfogats med SAT i detta fall utgörs av siffran 2 och en punkt, i stället för en ytterligare orddel, saknar relevans vid denna bedömning, i motsats till vad harmoniseringsbyrån har hävdat. Harmoniseringsbyrån har för övrigt inte under något skede av förfarandet motiverat särbehandlingen av klagandens ansökan med att det förelåg en risk för förväxling mellan det tecken som klagandens registreringsansökan avsåg och ett varumärke som tidigare registrerats.

47 Av det ovan anförda följer att domstolen inte kan godta skälen till att harmoniseringsbyråns andra överklagandenämnd ansåg att ordkombinationen SAT.2 saknade särskiljningsförmåga i den mening som avses i artikel 7.1 b i förordningen.

48 Under dessa förhållanden skall det omtvistade beslutet ogiltigförklaras till den del harmoniseringsbyråns andra överklagandenämnd, med stöd av artikel 7.1 b i förordningen, avslog ansökan om att ordkombinationen SAT.2 skulle registreras som gemenskapsvarumärke. Eftersom förstainstansrätten i den överklagade domen redan har slagit fast att beslutet inte heller kunde antas med stöd av artikel 7.1 c i samma förordning och att harmoniseringsbyråns andra överklagandenämnd, genom detta beslut, hade underlåtit att pröva det överklagande som ställts till den vad gäller de tjänster som omfattas av klass 35, skall det omtvistade beslutet ogiltigförklaras i sin helhet.

Rättegångskostnader

49 Enligt artikel 122 i domstolens rättegångsregler skall domstolen besluta om rättegångskostnaderna när slutlig dom avkunnas.

50 Enligt artikel 69.2 i domstolens rättegångsregler, som enligt artikel 118 skall tillämpas i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Klaganden har yrkat att harmoniseringsbyrån skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Harmoniseringsbyrån har tappat målet och skall därför ersätta rättegångskostnaderna i båda instanser.

På dessa grunder beslutar domstolen (andra avdelningen) följande dom:

1) **Europeiska gemenskapernas förstainstansrätts dom av den 2 juli 2002 i mål T-323/00, SAT.1 mot harmoniseringsbyrån (SAT.2) (REG 2002, s. II-2839), upphävs till den del förstainstansrätten slog fast att andra överklagandenämnden vid Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån) inte hade åsidosatt artikel 7.1 b i rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken genom att, i sitt beslut av den 2 augusti 2000 (ärende R 312/1999-2), avslå ansökan om att ordkombinationen SAT.2 skulle registreras som gemenskapsvarumärke för de tjänster som enligt registreringsansökan har samband med utsändningar via satellit, det vill säga de tjänstekategorier som omnämndes i punkt 3 i den överklagade domen men som förstainstansrätten inte angav i punkt 42 i den överklagade domen.**

2) **Beslutet som fattades den 2 augusti 2000 av andra överklagandenämnden vid Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) ogiltigförklaras.**

3) **Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) skall ersätta rättegångskostnaderna i båda instanser.**

Underskrifter